

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

Rok XIV

Warszawa, dnia 31 października 1985 r.

Nr 6(129)

TREŚĆ

Poz.	Str.	Poz.	Str.
WARUNKI PRACY			
17.			
Zarządzenie nr 32 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 7 października 1985 r. w sprawie oceny warunków pracy pracowników zatrudnionych w kontakcie z pyłem azbestu			
	33		
18.			
Zarządzenie nr 6 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 września 1985 r. w sprawie kryteriów do oceny warunków pracy w kuźniach i odlewniach uspołecznionych zakładów pracy			
	34		
ZATRUDNIENIE			
19.			
Zarządzenie nr 34 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 16 października 1985 r. zmie-			

niające zarządzenie w sprawie norm wyżywienia oraz wysokości równoważników pieniężnych za wyżywienie i za ubranie dla osób odbywających zastępczą służbę poborowych

35

PLACE

20.	
Zarządzenie nr 36 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 28 października 1985 r. w sprawie kwalifikacji osób ubiegających się o wpisanie do rejestru tłumaczy tekstów technicznych i innych specjalistycznych oraz zasad wynagradzania za tłumaczenia tego rodzaju tekstów na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej.	
	35

WARUNKI PRACY

17

ZARZĄDZENIE Nr 32

Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 7 października 1985 r.

w sprawie oceny warunków pracy pracowników zatrudnionych w kontakcie z pyłem azbestu.

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lipca 1985 r. w sprawie płatnych urlopów dodatkowych dla pracowników zatrudnionych w kontakcie z pyłem azbestu (Dz. U. Nr 37, poz. 176) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Ustala się trzy grupy szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia warunków pracy, uzasadniających ze względu na występujący pył azbestu, prawo do płatnego urlopu dodatkowego, zwanego dalej „urlopem dodatkowym”:

- 1) grupa I — jeżeli w miejscu pracy występują pyły azbestu w stężeniu powyżej 0,02 mg/m³ powietrza,
- 2) grupa II — jeżeli w miejscu pracy występują pyły azbestu w stopniu zbliżonym do wartości najwyższych dopuszczalnych stężeń,
- 3) grupa III — jeżeli w miejscu pracy występują stale pyły azbestu w stopniu przekraczającym wartości najwyższych dopuszczalnych stężeń, a w przypadku przekroczeń okresowych, jeżeli ze

względem na stopień przekroczenia i czas jego występowania wynika to z zaleceń Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

§ 2.

Pracownikom zatrudnionym w warunkach, o których mowa w § 1, przysługuje urlop dodatkowy w wymiarze:

- 1) 6 dni roboczych, jeżeli pracują w warunkach zaliczonych do grupy I,
- 2) 9 dni roboczych, jeżeli pracują w warunkach zaliczonych do grupy II,
- 3) 12 dni roboczych, jeżeli pracują w warunkach zaliczonych do grupy III.

§ 3.

Występowanie w środowisku pracy pyłu azbestu w stopniu, o którym mowa w § 1, stwierdza organ Państwowej Inspekcji Sanitarnej lub jednostka przez niego upoważniona.

§ 4.

Kryteria oceny warunków pracy, na podstawie których określono wymiar urlopu dodatkowego pracownikom przed dniem 1 lipca 1985 r., zachowują moc w stosunku do tych pracowników.

§ 5.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 1 lipca 1985 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: St. Gębala

18

ZARZĄDZENIE Nr 6
Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego
 z dnia 30 września 1985 r.

w sprawie kryteriów do oceny warunków pracy w kuźniach i odlewniach uspołeczniionych zakładów pracy.

Na podstawie § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lipca 1985 r. w sprawie płatnych urlopów dodatkowych dla pracowników zatrudnionych w kuźniach i odlewniach uspołeczniionych zakładów pracy (Dz. U. Nr 37, poz. 177) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Ustala się kryteria do oceny warunków pracy w kuźniach i odlewniach, stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 2.

Wprowadza się trzy grupy warunków pracy uprawniających do płatnych urlopów dodatkowych:

- 1) grupa I – jeżeli w wyniku dokonanej oceny warunków pracy na określonym stanowisku uzyskano 6–8 punktów,
- 2) grupa II – jeżeli w wyniku dokonanej oceny warunków pracy uzyskano 9–11 punktów,
- 3) grupa III – jeżeli w wyniku dokonanej oceny warunków pracy uzyskano powyżej 11 punktów.

§ 3.

Pracownikom zatrudnionym w warunkach, o których mowa w § 2, przysługuje płatny urlop dodatkowy w wymiarze:

- 1) 6 dni roboczych – jeżeli pracują w warunkach zaliczonych do grupy I,
- 2) 9 dni roboczych – jeżeli pracują w warunkach zaliczonych do grupy II,
- 3) 12 dni roboczych – jeżeli pracują w warunkach zaliczonych do grupy III.

§ 4.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania, z mocą od dnia 1 lipca 1985 r.

Minister Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego J. Maciejewicz

Załącznik
 do zarządzenia nr 6 Ministra Hutnictwa
 i Przemysłu Maszynowego
 z dnia 30 września 1985 r. (poz. 18)

Kryteria do oceny warunków pracy w odlewniach i kuźniach

Lp.	Czynniki szkodliwe dla zdrowia lub uciążliwe	Intensywność występowania czynników szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych (wartość średnia w ciągu zmiany roboczej)			
1	Substancje szkodliwe	krotność przekroczenia NDS*	poniżej 2 –ch	2–5	powyżej 5
2	Pyły przemysłowe	krotność przekroczenia NDS*	poniżej 2 –ch	2–5	powyżej 5
3	Hałas	wielkość przekroczeń NDN w dB	do 5 dB	6 do 15	powyżej 15
4	Wibracja	krotność przekroczeń dop. norm**	poniżej 2 –ch	2–5	powyżej 5
5	Mikroklimat	mikroklimat gorący	ponyżej 30°C	–	–
		mikroklimat zimny	poniżej 14°C	–	–
		nadmierne promieniowanie cieplne	ponyżej 1400 W/m ²	–	–
6	Obciążenie psychiczne	duże lub bardzo duże wg skali	–	–	–
7	Ciężki wysiłek fizyczny	100 stopniowej	ponyżej 50	–	–
		nadmierny wydatek energetyczny	dla mężczyzn – ponad 1500 kcal/zm., dla kobiet – ponad 1000 kcal/zmianę.	–	–
Ilość punktów za każdy z czynników wymienionych w l.p. 1–7			1 punkt	2 punkty	5 punktów

* – poziom najwyższych dopuszczalnych stężeń (NDS) określa rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 22 grudnia 1982 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 287)

** – poziom dopuszczalnej wibracji określają normy PN–83/N–01353 i PN–83/N–01354

ZATRUDNIENIE

19

ZARZĄDZENIE Nr 34

Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 16 października 1985 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie norm wyżywienia oraz wysokości równoważników pieniężnych za wyżywienie i za ubranie dla osób odbywających zastępczą służbę poborowych.

Na podstawie § 13 ust. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 września 1980 r. w sprawie zastępczej służby poborowych (Dz. U. Nr 23, poz. 87) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu nr 6 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 23 stycznia 1981 r. w sprawie norm wyżywienia oraz wysokości równoważników pieniężnych za wyżywienie i za ubranie dla osób odbywających zastępczą służbę poborowych (Dz. Urz. MPPiSS z 1981 r. Nr 2, poz. 2, z 1983 r. Nr 5, poz. 11, z 1984 r. Nr 6, poz. 26 i z 1985 r. Nr 5, poz. 13) § 2 otrzymuje brzmienie:

- § 2. 1. Jeżeli poborowy nie korzysta z bezpłatnego całodziennego wyżywienia, zakład pracy wypłaca mu równoważnik pieniężny za wyżywienie w wysokości 193 zł dziennie.
2. W razie korzystania przez poborowego z częściowego bezpłatnego wyżywienia w zakładzie pracy, równoważnik pieniężny, o którym mowa w ust. 1, wynosi:
- 97 zł za obiad,
 - 48 zł za śniadanie lub kolację."

§ 2.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 1 lipca 1985 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: St. Gębala

PŁACE

20

ZARZĄDZENIE Nr 36

Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 28 października 1985 r.

w sprawie kwalifikacji osób ubiegających się o wpisanie do rejestru tłumaczy tekstów technicznych i innych specjalistycznych oraz zasad wynagradzania za tłumaczenia tego rodzaju tekstów na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie § 4 ust. 3 oraz § 5 ust. 2 uchwały nr 162 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1978 r. w sprawie wykonywania tłumaczeń tekstów technicznych i innych specjalistycznych na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1978 r. Nr 37, poz. 141, z 1981 r. Nr 29, poz. 267 i z 1982 r. Nr 29, poz. 252) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Do rejestru tłumaczy tekstów technicznych i innych specjalistycznych prowadzonego przez Naczelną Organizację Techniczną mogą być wpisane osoby posiadające:
 - 1) dyplom ukończenia wyższych studiów magisterskich na kierunku filologicznym — specjalność tłumaczeniowa, wydany przez szkołę wyższą w kraju lub odpowiedni dyplom wydany przez zagraniczną szkołę wyższą,
 - 2) dyplom ukończenia wyższych studiów magisterskich na kierunku filologicznym wydany przez szkołę wyższą w kraju lub odpowiedni dyplom wydany przez zagraniczną szkołę wyższą oraz 3 letni staż pracy zawodowej w zakresie wybranej specjalności tłumaczeniowej,
 - 3) dyplom ukończenia wyższych studiów magisterskich za granicą i 3 letni staż pracy zawodowej w zakresie wybranej specjalności tłumaczeniowej,
 - 4) świadectwo ukończenia podyplomowego studium szkolenia tłumaczy języków obcych, wydane przez szkołę wyższą w kraju,
 - 5) nominację na tłumacza przysięgłego,
 - 6) zaświadczenie o zdaniu egzaminu z umiejętności pisemnego tłumaczenia tekstów technicznych lub innych specjalistycznych przed Komisją powołaną przez Naczelną Organizację Techniczną jeżeli od daty egzaminu upłynęło nie więcej niż 3 lata.
2. Do rejestru, o którym mowa w ust. 1, mogą być również wpisani:
 - 1) obcokrajowcy posiadający kartę stałego pobytu, którzy ukończyli studia wyższe za granicą (odpowiadające studiom magisterskim w kraju) oraz mają 3 letni staż pracy zawodowej w Polsce i zostali skierowani do rejestru przez zakład pracy — w zakresie specjalności odpowiadającej specjalności określonej w dyplomie lub wynikającej z charakteru wykonywanej pracy,
 - 3) członkowie Stowarzyszenia Tłumaczy Polskich z sekcji tłumaczy naukowych, naukowo-technicznych i innych specjalistycznych.

§ 2.

1. Dla pracowników jednostek gospodarki uspołecznionej oraz osób fizycznych, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz w § 2 ust. 2 uchwały nr 162 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1978 r. w sprawie wykonywania tłumaczeń tekstów technicznych i innych specjalistycznych na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1978 r. Nr 37, poz. 141, z 1981 r. Nr 29, poz. 267 i z 1982 r. Nr 29, poz. 252) wpisanych do rejestru tłumaczy i wykonujących tłumaczenia tekstów technicznych i innych specjalistycznych na podstawie umów zlecenia lub umów o dzieło — ustala się stawki wynagrodzenia w wysokości:
 - 1) za stronę tłumaczenia na język polski:
 - a) z języka angielskiego, francuskiego, niemieckiego, rosyjskiego — 180 zł
 - b) z innego języka europejskiego i z języka łacińskiego — 210 zł
 - c) z języka pozaeuropejskiego posługującego się alfabetem łacińskim — 270 zł

- d) z języka pozaeuropejskiego posługującego się alfabetem niełacińskim lub ideogramami np. japońskiego, chińskiego, koreańskiego, arabskiego – 295 zł
- 2) za stronę tłumaczenia z języka polskiego:
- a) na język angielski, francuski, niemiecki, rosyjski – 270 zł
 - b) na inny język europejski i język łaciński – 330 zł
 - c) na język pozaeuropejski posługujący się alfabetem łacińskim – 390 zł
 - d) na język pozaeuropejski posługujący się alfabetem niełacińskim lub ideogramami np. japoński, chiński, koreański, arabski – 415 zł
2. Za tłumaczenie bardzo trudnych i skomplikowanych tekstów technicznych i innych specjalistycznych stawki przewidziane w ust. 1 podwyższa się o 30%.

§ 3.

Za tłumaczenia tekstów technicznych i innych specjalistycznych:

- 1) sporządzonych pismem ręcznym,
 - 2) wypełnionych pismem ręcznym na drukowanych formularzach,
 - 3) zniszczonych lub uszkodzonych, jeżeli teksty te są trudne do odczytania
- stawki przewidziane w § 2 podwyższa się o 15%.

§ 4.

Przy obliczaniu wynagrodzenia za tłumaczenia tekstów technicznych i innych specjalistycznych za stronę uważa się 30 wierszy a za wiersz 60 znaków maszynopisu. Strony zawierające do 15 wierszy liczy się jako pół strony.

§ 5.

1. Jeżeli w tekście tłumaczenia występują rysunki, wykresy itp. zajmujące część strony, to liczbę stron obliczeniowych ustala się przez sumowanie liczby wierszy na takich niepeł-

nych stronach i podzielenie sumy przez 30, przy czym niepełne wiersze liczy się jako pełne.

2. Jeżeli w tłumaczeniu występują tabele zawierające tekst i cyfry, to tłumaczowi przysługuje wynagrodzenie za przetłumaczony tekst (obliczanie stron następuje według zasad określonych w ust. 1) oraz dodatek w wysokości 30% wynagrodzenia za stronę za ewentualne przystosowanie danych w tabeli do wymogów języka przekładu.
3. Jeżeli tłumaczony tekst jest wykazem części maszyn, urządzeń, części zamiennych oraz innych wyrazów będących hasłami wypełniającym nie więcej niż połowę powierzchni strony – tłumaczowi, za stronę zawierającą 30 wierszy, przysługuje wynagrodzenie w wysokości 50% stawki za stronę obliczeniową.

§ 6.

1. Jeżeli przedmiotem zlecenia jest sprawdzenie i poprawienie pod względem merytorycznym i językowym tłumaczenia tekstu technicznego lub innego specjalistycznego, to weryfikatorowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości 50% stawki przewidzianej za tłumaczenie.
2. Weryfikatorem może być osoba będąca specjalistą w danej dziedzinie wiedzy zarejestrowana jako tłumacz.

§ 7.

Traci moc zarządzenie nr 12 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 12 czerwca 1979 r. w sprawie kwalifikacji osób ubiegających się o wpisanie do rejestru tłumaczy tekstów technicznych i innych specjalistycznych oraz zasad wynagradzania za tłumaczenia tego rodzaju tekstów na rzecz jednostek gospodarki społecznej (Dz. Urz. MPPiSS z 1979 r. Nr 5, poz. 7 i z 1982 r. Nr 6, poz. 21).

§ 8.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: St. Gębala

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, Warszawa, ul. Nowogrodzka 1/3

Zakład Wydawniczo-Poligraficzny Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych. Zamówienie nr 698/85. Nakład 95 964 egz.